

Arrest

nr. 270 813 van 31 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2021 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022, dag waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting met drie rechters op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 oktober 2018 en dient diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 6 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 9 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de

subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30 juni 2020 met nummer X wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiare beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 9 september 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Bij beslissing van 28 april 2021 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in.

1.4. Op 17 mei 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juni 2021 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in.

1.5. Op 13 juli 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 10 augustus 2021 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Deh Afghanistan (Maidan Shahr, provincie Maidan Wardak). U bent van Tadzjiekse origine. U ging niet naar school maar volgde wel enkele jaren koranlessen. U werkte in de landbouw. U heeft een zus die ouder is en twee jongere broers. Zij wonen nog bij uw moeder. Uw vader is sedert geruime tijd vermist. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn.

Uw vader werkte voor de lokale politie (arbaki) in het district Jalrez (provincie Maidan Wardak). De Taliban verspreidden een brief waarin stond dat elkeen zijn activiteiten voor de overheid diende te staken. Uw vader gaf daar geen gehoor aan. Begin mizan 1395 (eind augustus 2016) zijn de Taliban naar jullie huis gekomen. U en uw moeder werden geslagen, uw vader werd meegenomen. Sindsdien hebben jullie niets meer van hem vernomen. Ongeveer tien dagen later zijn de Taliban nog eens langsgelopen. Ze vroegen u waar de wapens van uw vader waren. U was niet op de hoogte van de eventuele aanwezigheid van wapens en zei dit tegen de Taliban. U werd geslagen, verloor het bewustzijn en werd wakker in de auto van de Taliban. Jullie waren onderweg toen er een vuurgevecht uitbrak. Toen het gevecht stopte, werd u bevrijd door mensen van de Afghaanse autoriteiten. Zij namen u mee naar huis, waarna uw familie u naar een hospitaal bracht waar u verzorgd werd. De Taliban hadden u verwond aan de arm, zij hadden ook uw neus gebroken. Toen u ontslagen werd uit het hospitaal, kon u niet naar huis terugkeren maar vond u onderdak bij uw oom. U reisde naar Nimroz waar u de grens overstak. Vervolgens bent u via Pakistan, Iran, Turkije (verblijf gedurende een jaar), Bulgarije, Servië (verblijf gedurende zeven maanden), Griekenland, Macedonië, opnieuw Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 4 oktober 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen met de Taliban vreest. Sinds uw vertrek uit het land zijn ze nog drie of vier keer naar u komen vragen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiare beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara, foto's van uw vader en een attest van een dokter neer.

Op 10 oktober 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus aangezien er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u aanhaalde, en aangezien de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiare bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende beroep in tegen deze beslissing op 13 november 2019 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 juni 2020 bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Op 9 september 2020 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar de verklaringen die u reeds aanhaalde in uw voorgaande verzoek tot internationale bescherming. U haalde aan dat uw problemen nog steeds actueel waren en dat u niet kan terugkeren omdat uw leven in gevaar was. U verklaarde ook dat de algemene situatie in uw land slecht is, had het over uw situatie in België: u had tandpijn, uw neus was gebroken, u verklaarde problemen met uw armen en benen te hebben, en bovendien had u geen onderdak. U legde geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

Op 29 april 2021 besliste het CGVS dat uw tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 17 mei 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U ging in tussentijd naar Frankrijk waar op 29 oktober 2020 uw vingerafdrukken werden genomen. U verwees in uw verzoek om internationale bescherming opnieuw naar de problemen met de Taliban die u reeds aanhaalde in uw voorgaande verzoeken. U verklaarde dat uw leven in gevaar is in Afghanistan, dat uw broer S. vermist is nadat ook hij moest vluchten en dat uw neef langs vaderszijde gedood werd. Ook beklaagde u zich over uw situatie in België: u heeft tandpijn, u heeft problemen met uw armen en benen en verder heeft u geen onderdak of inkomen. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming.

Op 30 juni 2021 verklaarde het CGVS ook uw derde verzoek niet ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 13 juli 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde u dat uw situatie nog steeds dezelfde is en dat uw problemen nog steeds actueel zijn. De Taliban komt nog steeds elke maand naar u vragen, zo vertelt uw maternale oom. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u nieuwsberichten voor van Skynews waarmee u wilt bewijzen dat er nog steeds oorlog is in uw geboortedorp en dat de Taliban de controle heeft. Bijgevolg vreest u nog steeds voor uw leven in geval van terugkeer naar Afghanistan.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze verband houden met gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat de Taliban volgens uw maternale oom nog elke maand naar u komen vragen (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek(en) door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven (in het kader van het beroep na uw eerste verzoek) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, meer bepaald de nieuwsberichten van Skynews, moet verder worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden daar zij enkel algemene informatie over de veiligheidssituatie in uw regio bevatten. Daarnaast kan hierbij opgemerkt worden dat het CGVS steeds een uitvoerige en alomvattende veiligheidsanalyse maakt van de verschillende districten en provincies in Afghanistan, die niet zomaar weerlegd kan worden door enkele nieuwsberichten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en [https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2020 0.pdf](https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%200.pdf)) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie: EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Juni 202 pag. 1-82 en 359-371, beschikbaar op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, gevolgd door het oosten en het noorden.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. De taliban is in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende aanvallen van de opstandelingen tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten. In gebieden onder talibancontrole werden minder incidenten vastgesteld; in andere regio's viseerden de taliban meer dan voorheen leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Verder was er sprake van operaties van de veiligheidsdiensten tegen de taliban. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten. In het kader van dit conflict vonden gevechten plaats tussen de autoriteiten en de militie van commandant Alipur. Ongeveer een derde van de door ACLED geregistreerde

veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrmbommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen en artilleriegeschut, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 649.000 inwoners heeft en dat er in 2020 in de gehele provincie 145 burgerslachtoffers vielen (55 doden en 90 gewonden). Volgens ACLED werden van 1 januari 2020 tot 28 februari 2021 270 veiligheidsincidenten gemeld. Incidenten door toedoen van ISKP werden niet vastgesteld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in december 2020 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard heeft. Nadat de verzoekende partij uit de voorbereidende werken en artikel 32, eerste en derde lid van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Asielprocedurerichtlijn 2005) geciteerd heeft, legt de verzoekende partij uit dat de termen 'nieuwe elementen' of 'nieuwe bevindingen' in artikel 32, derde lid van de Asielprocedurerichtlijn 2005 betrekking hebben op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd. Ze stelt dat ze bij haar huidig verzoek overtuigende elementen naar voren gebracht heeft waaruit de commissaris-generaal zou kunnen besluiten om haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Hierop bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Afghanistan in juli en augustus 2021 op basis van verschillende (kranten)artikelen. De verzoekende partij geeft ook aan dat op 15 augustus 2021 de provincie Maidan Wardak in handen van de taliban gevallen is. De verzoekende partij concludeert dat: *“Gelet op de nieuwe omstandigheden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd aangezien er duidelijk sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 vw. Het is immers de taak van de verwerende partij dan ook om in het licht van de nieuwe situatie verzoekers vrees te beoordelen.”*

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de bestreden beslissing en het bewijs van de *pro deo*-aanstelling toe.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 17 februari 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij ten eerste de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de volgende rapporten, waarvan ze ook de weblinks toevoegt:

- EASO, “Afghanistan Security Situation” van juni 2021;
- EASO, “Afghanistan Security Situation Update” van september 2021;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022 (hierna: EASO COI Afghanistan januari 2022);
- UN Secretary General, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”;
- EASO, “Country Guidance: Afghanistan” van november 2021.

Ten tweede voert de verwerende partij een analyse uit van de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingwet. Hierop concludeert de verwerende partij dat er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

3.2. Op 9 maart 2022 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota bespreekt de verzoekende partij de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan op basis van de volgende rapporten:

- UNDP, “Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022 : advertent a basic needs crisis”, 2021;
- World Food Programme, “Afghanistan ‘situation report”, 2 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions”, 1 maart 2022;
- nieuwsbericht WHO, 24 januari 2022;
- WHO, “Afghanistan emergency situation report”, 23 december 2021;
- IFRC, “revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought”, 10 april 2021.

Voorts gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie en de mensenrechten in Afghanistan. Dit bespreekt de verzoekende partij op basis van de volgende rapporten:

- United Nations Human Rights Council, “Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, forty-sixth session, 4 maart 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia Hazaras, former civil servants targets of collective punishment, land-grabbing”, 22 oktober 2021;

- United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 4 maart 2022.

In een tweede onderdeel van haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich in haar nota met opmerkingen voornamelijk baseert op het aantal burgerslachtoffers, terwijl er een globale beoordeling moet gebeuren op basis van alle omstandigheden. In haar beoordeling van de veiligheidssituatie van Afghanistan in het licht van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU gaat de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, enkel uit van het aantal overleden en gewonde burgerslachtoffers in de relevante geografische gebieden, maar weigert zij rekening te houden met andere elementen zoals de methoden en tactieken van oorlogsvoering, de door het gewapend conflict veroorzaakte verplaatsingen of uithuiszettingen, de schending van de mensenrechten en de toepassing van een zeer strikte vorm van Sharia die zelfs tot internationale sancties heeft geleid, de humanitaire toestand in Afghanistan, het vermogen van de taliban of andere organisaties om Afghanistan te controleren om burgers te beschermen en de door de internationale organisaties verleende bijstand.

In een derde onderdeel van haar aanvullende nota geeft de verzoekende partij aan dat de verwerende partij haar had moeten horen. Er had immers een nieuw gehoor moeten plaatsvinden zodat zij de kans kreeg om haar vrees uiteen te zetten gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. Enerzijds stelt de verzoekende partij dat haar vader als 'arabaki' tewerkgesteld was en dat de verwerende partij dit nooit heeft betwist. Bijgevolg dienden de implicaties hiervan te worden onderzocht nu de taliban opnieuw aan de macht zijn. Anderzijds stelt de verzoekende partij dat zij sinds 2018 in België verblijft en dat zij eerder Afghanistan heeft verlaten. Bijgevolg diende onderzocht te worden welke gevolgen dit zou kunnen hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt.48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt.21).

De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek. In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken. In een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt.36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt.37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof preciseert verder dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt.50).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna

“Kwalificatierichtlijn”) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

A. Gewijzigde situatie in Afghanistan

4.4.1. Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen worden voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal veranderd zijn toen de Verenigde Staten hun troepen teruggetrokken hebben en de voormalige Afghaanse regering half augustus ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de verwerende partij op de hoogte is, en dat tevens uitgebreid aangebracht wordt door de verzoekende partij in haar aanvullende nota en ter terechtzitting.

Deze machtsovername is gebeurd nadat de commissaris-generaal een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij had genomen. Al deze gegevens worden via aanvullende nota's in de debatten gebracht. De bestreden beslissing werd niet ingetrokken. De verzoekende partij werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst “volgend verzoek” in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelswijze van de verwerende partij ontnemt de verzoekende partij de

mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Immers, ter terechtzitting kan de verzoekende partij niet gehoord worden onder de omstandigheden die de betrouwbaarheid naar behoren waarborgen nu de zittingen openbaar zijn.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factore* regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren.

B. Het profiel van verzoeker

4.4.2. In het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming haalt de verzoekende partij aan dat zij van haar maternale oom vernomen heeft dat de taliban nog maandelijks naar haar komen vragen. De verzoekende partij stelt dat haar problemen aldus nog steeds actueel zijn. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat er oorlog is in haar geboortedorp, namelijk Deh Afghanan gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij nieuwsberichten van Skynews voor met betrekking tot haar regio van herkomst.

4.4.3. Uit het arrest van de Raad van 30 juni 2020 met nummer 237 724 blijkt dat de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij geweigerd wordt omdat geen geloof wordt gehecht aan het profiel van haar vader, aan de verklaring dat zij omwille van het profiel van haar vader problemen gehad heeft met de taliban en dat zij door de taliban werd ontvoerd.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in haar eerder aangehaalde problemen met de taliban en stelt dat ze bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming nog steeds door de taliban gezocht wordt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen van de verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek. Deze verklaringen heeft hij zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De commissaris-generaal heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken en afgelegde verklaringen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen van de verzoekende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Immers, in het verzoekschrift spitst de verzoekende partij zich toe op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

4.4.4. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat een nieuw gehoor op het CGVS moest hebben plaatsgevonden, zodat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. In dit verband betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij sedert 2018 in België verblijft en dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of zij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afgaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert uit de EASO COI Afghanistan van januari 2022 en het rapport van Nansen met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de *de-factore* regering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

C. De socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan

4.4.5. In de aanvullende nota van 17 februari 2022 bespreekt de verwerende partij de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan op basis van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij zet uiteen dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. De verwerende partij concludeert dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

4.4.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat *“(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van*

artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35). In deze kan er inderdaad geen abstractie worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

In hetzelfde arrest preciseert het HvJ dat: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 36, § 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het EHRM heeft reeds op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geoordeeld: *“91. Third, although in Sufi and Elmi v. the United Kingdom, cited above, the Court followed the approach set out in M.S.S., this was because of the exceptional and extreme conditions prevailing in south and central Somalia. In particular, there was clear and extensive evidence before the Court that the humanitarian crisis in Somalia was predominately due to the direct and indirect actions of all parties to the conflict who had employed indiscriminate methods of warfare and had refused to permit international aid agencies to operate (paragraph 282 of the Sufi and Elmi judgment). On the current evidence available, the Court is not able to conclude that the situation in Afghanistan, albeit very serious as a result of ongoing conflict, is comparable to that of south and central Somalia. First, unlike Somalia, which has been without a functioning central Government since 1991, Afghanistan has a functioning central Government and functioning infrastructures remain in place. Second, Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant will be returned, remains under Government control, unlike the majority of south and central Somalia, which, since 2008, has been under the control of Islamic insurgents. Third, although UNHCR has observed that the humanitarian space in Afghanistan is declining in some areas as a result of the continuing instability (see paragraph 43 above), there remains a significant presence of international aid agencies in Afghanistan, unlike in Somalia where international aid agencies were refused permission to operate in multiple areas. Fourth, even though the difficulties and inadequacies in the provision for persons with disabilities in Afghanistan cannot be understated, it cannot be said that such problems are as a result of the deliberate actions or omissions of the Afghan authorities rather than attributable to a lack of resources. Indeed, the evidence suggests that the Afghan authorities are taking, albeit small, steps to improve provision for disabled persons by, for example, the National Disability Action Plan 2008-2011 (see paragraph 48 above), and the provision of financial support by the Ministry of Labour, Social Affairs, Martyrs, and the Disabled to 80,000 disabled persons in Afghanistan (see paragraph 49 above). The Court does not accept that the report of the Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (see above at paragraph 51) lends support to the applicant's claim*

because that report was published in 2007 and the later December 2010 UNHCR Guidelines make no similar recommendations in relation to the return of disabled persons to Afghanistan.

92. The Court therefore considers that, in the circumstances of the present case where the problems facing the applicant would be largely as a result of inadequate social provisions through a want of resources, the approach adopted by the Court in N. v. the United Kingdom, cited above, is more appropriate.” (EHRM 29 januari 2013, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk, 60367/10)

(vrije vertaling: “91. Ten derde heeft het Hof in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, waarnaar hierboven wordt verwezen, weliswaar de in de zaak M.S.S. uiteengezette benadering gevolgd, maar dit was het gevolg van de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Zuid- en Centraal-Somalië. Het Hof beschikte met name over duidelijke en uitgebreide bewijzen dat de humanitaire crisis in Somalië overwegend te wijten was aan het directe en indirecte optreden van alle partijen bij het conflict, die niet-onderscheidende oorlogsmethoden hadden toegepast en geweigerd hadden internationale hulporganisaties toe te laten (punt 282 van het arrest Sufi en Elmi). Op basis van de thans beschikbare gegevens kan het Hof niet concluderen dat de situatie in Afghanistan, die weliswaar zeer ernstig is als gevolg van het aanhoudende conflict, vergelijkbaar is met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Ten eerste heeft Afghanistan, anders dan Somalië, dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft, een functionerende centrale regering en is er nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig. Ten tweede blijft Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen verzoeker zal worden teruggestuurd, onder controle van de regering, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Ten derde, hoewel het UNHCR heeft vastgesteld dat de humanitaire ruimte in Afghanistan in sommige gebieden afneemt als gevolg van de aanhoudende instabiliteit (zie punt 43 hierboven), blijven er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten vierde kan, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet kunnen worden onderschat, niet worden gezegd dat die problemen het gevolg zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten en niet zozeer te wijten zijn aan een gebrek aan middelen. Uit het bewijsmateriaal blijkt immers dat de Afghaanse autoriteiten, zij het kleine, stappen ondernemen om de voorzieningen voor gehandicapten te verbeteren, bijvoorbeeld door het nationale actieplan voor gehandicapten 2008-2011 (zie punt 48 hierboven) en de verstrekking van financiële steun door het ministerie van Arbeid, Sociale Zaken, Martelaren en Gehandicapten aan 80.000 gehandicapten in Afghanistan (zie punt 49 hierboven). Het Hof aanvaardt niet dat het rapport van het Oostenrijkse Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (zie punt 51 hierboven) verzoekers vordering ondersteunt, aangezien dat rapport is gepubliceerd in 2007 en de latere UNHCR-richtsnoeren van december 2010 geen vergelijkbare aanbevelingen doen met betrekking tot de terugkeer van gehandicapten naar Afghanistan.

92. Het Hof is derhalve van oordeel dat in de omstandigheden van de onderhavige zaak, waarin de problemen waarmee verzoeker wordt geconfronteerd grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen, de benadering van het Hof in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd, meer op haar plaats is.”).

Voorgaande zaak had betrekking op de Afghaanse socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan vóór de machtsovername door de taliban.

4.4.7. Uit de landeninformatie blijkt dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, al in een precare economische situatie bevond als gevolg van ernstige droogte gedurende verscheidene seizoenen, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict (A/HRC/49/24, p.2). Aldus werden de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorafgaand aan de machtsovername door de taliban in hoofdzaak niet veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten was aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie bleek veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de COVID-19-pandemie, het klimaat, louter economische factoren en het gewapend conflict. Bijgevolg vielen ze niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.8. De kernvraag is of sinds de machtsovername door de taliban de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen waardoor het eerder een situatie betreft gelijkaardig aan S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk. Indien dit het geval is, dan valt het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.5.4. Om deze vraag te kunnen beantwoorden is het belangrijk om te beschikken over relevante landeninformatie.

In deze brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO, "Afghanistan Security Situation", van juni 2021 (hierna: EASO Afghanistan, juni 2021);
- EASO, "Afghanistan Security Situation Update", van september 2021 (hierna: EASO Afghanistan, september 2021);
- EASO, "Country Guidance: Afghanistan", van november 2021 (EASO Country Guidance November 2021);
- EASO "Afghanistan Country Focus", van januari 2022;
- UN Secretary General, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 28 januari 2022, A/76/667-S/2022/64 (hierna: A/76/667-S/2022/64).

De verzoekende partij brengt de volgende rapporten bij:

- UNDP, "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, advertising a basic needs crisis", 2021 (hierna: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022);
- World Food Programme, "Afghanistan 'situation report'", 2 maart 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions", 1 maart 2022;
- Nieuwsbericht WHO, 24 januari 2022;
- WHO, "Afghanistan emergency situation report", 23 december 2021;
- IFRC, "Revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought", 10 april 2021;
- United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", forty-sixth session, 4 maart 2022 (hierna: A/HRC/49/24);
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia Hazaras, former civil servants targets of collective punishment, land-grabbing", 22 oktober 2021.

4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (*ibid*, p.9-10).

In haar aanvullende nota benadrukt de verzoekende partij terecht dat uit het EASO "COI Afghanistan" rapport blijkt dat bovendien een aantal belangrijke bronnen gestopt zijn met het publiceren of bijwerken van (openbaar) materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan, zoals: Reports on protection of civilians in armed conflict by the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Report of the Office of the High Commissioner of Human Rights (OHCHR) en United States Department of Defense's (USDOD) Reports on Enhancing Security and Stability in Afghanistan. The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) is ook een bron die vaak gebruikt werd door EASO bij het opstellen van eerdere COI-rapporten. ACLED gaat weliswaar door met het coderen van gebeurtenissen, maar ondervindt toenemende moeilijkheden bij het vinden van bronmateriaal. De Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) legde op 18 september 2021 een verklaring af waarin de leden aangaven dat ze hun functie niet konden uitoefenen omdat alle kantoren door taliban-strijders "bezet" waren. Voorts, verklaarde de AIHRC dat zij belemmerd

werd in de uitoefening van haar taken omdat zij er weinig vertrouwen in had dat de *de-factoregering* het mandaat van de AIHRC of de vrouwelijke personeelsleden zou respecteren (*ibid.*, p.11).

Uit het geheel van wat voorafgaat, volgt dat de voorgelegde rapporten uiterst zorgvuldig gelezen moeten worden en met de nodige terughoudendheid. Uit de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt geenszins in welke mate zij rekening heeft gehouden met voormelde kritische bemerkingen opgenomen in het rapport op basis waarvan zij haar beoordeling van de humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet steunt.

4.4.10. In de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 februari 2022 wordt uiteengezet: *"In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtten de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. In de loop van juni versnelde de taliban hun offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zetten de taliban hun opmars verder, namen ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtten de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie."*

Aldus was er in de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban een grootschalig offensief. Dit offensief heeft evenwel geleid tot een sterke toename van het aantal intern ontheemden die afkomstig waren uit bijna elke Afghaanse provincie. Op 15 november 2021 schatte de UNHCR het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan op 3,4 miljoen. Sinds januari 2021 zijn er ongeveer 667 000 Afghanen ontheemd als gevolg van de toename van de intensiteit van het conflict. De International Crisis Group gaf in september 2021 aan dat het aantal binnenlandse ontheemden in Afghanistan "de afgelopen zeven maanden tweemaal zo hoog was als het maandelijkse gemiddelde van de afgelopen vijf jaar" en dat verwacht werd dat de cijfers zouden stijgen "naarmate de boekhouding van de hulporganisaties de boekhouding de omvang van de crisis bijbeent". UNHCR schatte in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.65-66).

Ondanks de algemene daling van het geweld na de machtsovername door de taliban is Afghanistan ook getuige geweest van een aantal aanvallen opgeëist door of toegeschreven aan Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP). In de provincie Nangarhar zijn er bijna dagelijkse incidenten. Volgens een verklaring van november 2021 van Deborah Lyons, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en hoofd van de UNAMA, wordt ISKP "steeds actiever, met een toename van het aantal aanvallen van 60 in 2020 tot 334 in 2021, en won terrein in alle provincies" (*ibid.*, p. 59). Volgens berichten in de media gebruikt ISKP "dezelfde hit-and-run tactieken" die tot voor kort door de taliban tegen de vorige Afghaanse regering gebruikt werden, waaronder bermexplosies en gerichte aanvallen. De veiligheidsincidenten worden vooral gemeld in de noordelijke en zuidelijke provincies en alsook in Kaboel stad. Ze hebben wel geen enkele provincie onder controle, en het lijkt er ook niet op dat ze dit in de nabije toekomst zullen hebben. Het vermogen van ISKP om aanvallen tegen de taliban uit te voeren, heeft naar verluidt enige twijfel doen ontstaan over het vermogen van de taliban om ISKP in toom te houden en veiligheid en stabiliteit te handhaven, maar andere bronnen vinden dit een overdreven reactie (*ibid.*, p.59).

Sinds de overname van Kaboel en het uiteenvallen van de Afghaanse overheid, vormen sinds 15 augustus 2021 de taliban de *de-factoregering* van Afghanistan. Sinds 7 september 2021 hebben de taliban waarnemend kabinetten op nationaal en provinciaal niveau gevormd. De 34 provinciegouverneurs zijn allemaal mannen en voornamelijk van Pahstun origine, met slechts een

beperkte vertegenwoordiging van andere etnische groepen. Voorts vonden er ook talrijke herschikkingen van subnationale posten plaats om de interne verdeeldheid aan te pakken. Al de personen die benoemd worden zijn voornamelijk leden van de taliban. Weliswaar werden ook leden van het Haqqani-netwerk opgenomen in de interim-regering door de benoeming van Serajuddin Haqqani tot minister van Binnenlandse Zaken. De personen die op diverse regeringsposten benoemd werden, zijn hoofdzakelijk religieuze geleerden en geestelijken, van wie er velen op de sanctielijst staan uit hoofde van resolutie 1988 (2011) van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties. Voorts dienden een aantal personen reeds in de regering van de jaren '90 (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.15-16). Weinigen lijken een hogere niet-religieuze opleiding te hebben genoten of andere bekwaamheden te bezitten die specifiek verband houden met de functie waarin zij werden aangesteld. In een verklaring aan de media in september zei de *de-factominister* van Hoger Onderwijs, Abdul Baqi Haqqani, dat universitaire diploma's van geen belang zijn omdat "*de Mullahs en de taliban aan de macht geen doctorstitel, masterdiploma of zelfs maar een middelbare schooldiploma hebben maar wel de grootste zijn*". Volgens een andere bron hebben de benoemde geestelijken weinig ervaring met het leiden van ministeries en regeringsdepartementen, hoewel velen reeds bestuurd hebben in de vorige taliban-regering (*ibid.*, p.18). De taliban maken weliswaar nog gebruik van structuren die onder de vorige regering opgezet werden, maar het is geenszins duidelijk op welke wijze ze Afghanistan willen besturen (*ibid.*, p.17).

In oktober 2021 riepen de taliban de Afghaanse media op naar hen te verwijzen als de Islamic Emirate of Afghanistan (hierna: IEA) en niet termen als "taliban-groepering" te gebruiken. Voorts verklaarden zij dat zij het gehele grondgebied van Afghanistan controleerden en de bevolking diensten verleenden. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat geen enkel land het IEA officieel erkend heeft. De VN verwijzen naar de taliban als de "*de-facto*" autoriteiten. Wel voeren ze gesprekken met verschillende landen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.14). De machtsovername door de taliban in Afghanistan betreft aldus een zeer unieke situatie zoals aangegeven in het volgende citaat: "*There has never been a case [...] in which a designated terrorist group has assumed the control of an entire jurisdiction. Exactly what the Taliban's status as a sanctioned entity means for the Afghanistan government and for the jurisdiction of Afghanistan is uncertain.*" (vrije vertaling: "*Er is nog nooit een geval geweest [...] waarin een als terroristisch aangemerkte groep de controle over een heel rechtsgebied heeft overgenomen. Het is heden niet duidelijk wat de status van de taliban als gesanctioneerde entiteit precies betekent voor de Afghaanse regering en voor het rechtsgebied van Afghanistan*".) (UNDP "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022", p.18).

Op 28 september 2021 hebben de *de-facto* autoriteiten de grondwet van 2004 opgeschort. In afwachting van de aangekondigde herziening van de overeenstemming van de bestaande wetten met de sharia, bestaat er heden een juridisch vacuüm in Afghanistan. Tot nu toe zijn er slechts enkele decreten en algemene richtsnoeren uitgevaardigd. Het is ook niet duidelijk op welke wijze de taliban de sharia gaan toepassen. Heden hebben de taliban een *de-factominister* van Justitie en een *de-facto*-opperrechter en hoofd van het Hooggerechtshof benoemd. Het toepasselijke juridische kader blijft onduidelijk. De taliban onderzoeken of de bestaande wetgeving in overeenstemming is met islamitische wetgeving. Op 16 december 2021 werd een decreet uitgevaardigd tot benoeming van 32 directeuren, afdelingshoofden, rechters en andere sleutelfunctionarissen van het *de-facto*-Hooggerechtshof. Op 25 december 2021 werd een *de-factoprocurator-generaal* benoemd. Hoewel talrijke justitiële posten in de provincies zijn ingevuld werden voormalige rechters, openbare aanklagers en advocaten niet geïntegreerd in het rechtssysteem van de *de-facto* autoriteiten. Vrouwen blijven uitgesloten van werk in de justitiële sector (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.25-30, p.33; A/76/667 – S/2022/64, p. 3; A/HRC/49/24, p.13).

De administratieve en technische capaciteit van de *de-facto* autoriteiten is zeer beperkt doordat vele voormalige regeringsfunctionarissen het land zijn ontvlucht of zijn ondergedoken, alsmede door het restrictieve beleid van de *de-facto* autoriteiten ten aanzien van vrouwen en door de onzekerheid over hun vermogen om ambtenaren te betalen. In het licht van wraakacties aarzelen de meeste voormalige ambtenaren om weer aan het werk te gaan, ondanks aanmoediging door de *de-factoregering* en toezeggingen van amnestie. De onregelmatige betaling van salarissen en het gebrek aan middelen hebben eveneens geleid tot de stagnatie in de verstrekking van basisdiensten (A/76/667 – S/2022/64, p.5). Ondanks de aankondiging van algemene amnestie voor voormalige leden van de regering, haar veiligheidstroepen en degenen die samenwerkten met internationale militaire troepen, bleef UNAMA geloofwaardige beschuldigingen ontvangen van moorden, gedwongen verdwijningen en andere schendingen betreffende deze personen. Sinds 15 augustus 2021 heeft UNAMA beschuldigingen ontvangen van meer dan 100 van dergelijke moorden die zij geloofwaardig achtte. Meer dan twee derde hebben betrekking op buitengerechtelijke executies door de *de-facto* autoriteiten of medestanders.

UNAMA heeft ook geloofwaardige beschuldigingen ontvangen van de buitengerechtelijke executie van ten minste 50 personen die ervan verdacht worden banden te hebben met ISIL-KP (A/76/667 – S/2022/64, p.5). Ook de EASO COI Afghanistan januari 2022 geeft aan dat er verscheidene meldingen zijn van talibanstrijders die burgers en journalisten aan geweld blootstellen, huis-aan-huis huiszoekingen en vergeldingsacties uitvoeren, ondanks de algemene amnestie die was afgekondigd voor allen die in de vorige regering hadden gediend. Het blijft echter onduidelijk of dergelijke daden worden gesanctioneerd door de leiding en/of veroorzaakt worden door een gebrek aan discipline of controle in de hiërarchie. Evenmin is het duidelijk of dit geweld systematisch is of niet (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.24). De taliban zeggen wel dat ze tegen dergelijke acties van hun strijders optreden, maar volgens de door EASO geïnterviewde bronnen zijn er geen berichten over de taliban die effectief hun strijders hiervoor straffen of sanctioneren (*ibid.*, p.25). De gedwongen uithuiszettingen treffen vooral minderheidsgemeenschappen. De landeninformatie geeft aan dat gedwongen uithuiszettingen grove schendingen kunnen vormen van het recht op adequate huisvesting, voedsel, water, gezondheid, onderwijs, werk en veiligheid van de persoon. Er wordt beroep gedaan op de *de-facto* autoriteiten om de gedwongen uithuiszettingen stop te zetten en te voorkomen, bijstand te verlenen aan de uit huis gezette gezinnen en om een strategie te ontwikkelen om deze conflicten aan te pakken in overeenstemming met internationale mensenrechtennormen (A/76/667 – S/2022/64, p.13 en A/HRC/49/24, p.12). Het is geenszins duidelijk op welke wijze de *de-factoregering* hiertegen optreedt. Leden van de *de-factoregering* hebben hun strijders opgeroepen om de algemene amnestie te respecteren en zich te onthouden van het schaden van voormalige regeringsfunctionarissen. Doch blijven UNAMA en OCHR geloofwaardige aantijgingen ontvangen van aanvallen op voormalige overheidsmedewerkers en hun familieleden (A/HRC/49/24, p.6). Het onnodige of onevenredige gebruik van geweld door de *de-facto* autoriteiten tijdens protesten, huiszoekingen en bij controleposten heeft ook tot doden en gewonden geleid (A/HRC/49/24, p.7).

Bovendien wordt ook in het rapport van UNDP 'Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022: advertentie a basic needs crisis' van 1 december 2021, dat de verzoekende partij bijbrengt, aangegeven dat de situatie ter plaatse afwijkt van de officiële verklaringen die de *de-factoregering* aflegt met betrekking tot de manier waarop recht wordt gesproken, de huis-aan-huiszoekingen bij voormalige ambtenaren aangepakt worden en de behandeling van etnische en religieuze minderheden. Vrouwen zijn uitgesloten van het openbare leven, ook van posities die de *de-facto* autoriteiten hebben gecreëerd als minister of op het niveau van onderminister. Vrouwen die in de openbare sector werkten hebben te horen gekregen dat zij niet meer aan het werk mogen gaan "*totdat er procedures zijn om hun veiligheid te waarborgen*" (A/76/667 – S/2022/64, p.12).

Naar verluidt hebben de taliban strijders die patrouilleren in de straten van Kaboel om de veiligheid te handhaven. Sommige bronnen verwijzen naar inwoners die verklaard hebben dat de misdadadcijfers in Kaboel aanzienlijk waren gedaald sinds de taliban de macht hebben overgenomen, maar andere bronnen daarentegen stellen dat de inwoners van Kabul naar verluidt een opkomst gezien hebben van berovingen door personen uit naam van de taliban. Er zijn ook berichten over arrestaties door de taliban op beschuldiging van "*het misbruiken van de naam van het Islamitisch emiraat en het plegen van misdaden tegen het volk*". Een Afgaanse mensenrechtenskundige verklaarde dat er gevallen waren van afpersing rechtstreeks of onrechtstreeks via strijders. De bron verklaarde verder dat als gevolg van de humanitaire situatie, er ook taliban waren die te kampen hadden met voedselonzekerheid, waardoor sommigen "*het taliban-merk*" gebruiken om bij mensen naar binnen te gaan, voertuigen te stelen en mensen te bedreigen (*ibid.*, p.62).

Uit de door de verwerende partij bijgebrachte rapporten blijkt dat bepaalde bronnen aangeven dat sommige leden van de taliban het heft in eigen handen nemen, hun eigen versie opleggen van wat de taliban als regering zouden moeten doen, ondanks wat de officiële woordvoerder of de centrale leiding zegt. De bron beschreef voorts breuklijnen op hoog niveau tussen een zuidelijk en een oostelijk deel van de beweging, maar vermeldde ook dat er veel variatie is van provincie tot provincie en van stad tot stad. Andere bronnen wezen ook op ideologische verschillen tussen fracties binnen de taliban, en spanningen tussen een "*oudere*" en een "*jongere*" generatie, waarbij de laatste een meer "*hardline*" benadering wenst. Een andere bron stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar worden en noemde de Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP) "*een gemakkelijke zondebok*" voor aanslagen "*mogelijk gepleegd*" in interne machtsstrijd (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.24).

In oktober hebben de *de-facto* autoriteiten een "*commissie voor de zuivering van de gelederen*" opgericht, bestaande uit hoge ambtenaren van de *de-factoveiligheidsministeries*, onder meer om klachten over misbruik van gezag door talibanleden te behandelen. Op 21 februari 2022 werd gemeld

dat de commissie meer dan 4.000 leden had geroyeerd. De specifieke details over de door deze mensen gepleegde schendingen of misdrijven zijn niet bekend (A/HRC/49/24, p.12).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de organisaties van de Verenigde Naties hun humanitaire operaties in het hele land voortgezet hebben na de machtsovername door de taliban, alhoewel de internationale erkenning van de *de-facto* autoriteiten hangende is (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.12). Echter tussen 19 augustus en 31 december 2021 hebben de Verenigde Naties 196 incidenten gedocumenteerd die rechtstreeks betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties gevisieerd werden. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd (A/76/667 – S/2022/64, p.5). Doordat de intensiteit van het conflict aanzienlijk verminderd is, zijn er wel bepaalde belemmeringen weggevallen om humanitaire hulp te verlenen.

In het rapport van UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, valt verder te lezen dat de taliban hebben verklaard dat zij buitenlandse hulp en handel verwelkomen. Zij worden echter geconfronteerd met een toenemende geloofwaardigheidskloof in termen van toezeggingen en praktijken. De verschillen tussen hun aankondigingen en hun acties hebben geleid tot een “wait-and-see” houding van mondiale en regionale leiders (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, p.12). Voorts denken bepaalde experts dat de *de-factore* regering zich niet bewust is van de urgentie van de situatie en de noodzaak om aan bepaalde eisen te voldoen om internationale bijstand te verkrijgen (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.18).

Naast zwakke instellingen werd de groei van de particuliere sector gehinderd door geografische segregatie, gebrek aan fysieke en logistieke infrastructuur, en conflicten in het hele land. Voorts bestaat er ook een acute segregatie tussen vrouwen en mannen in het openbare leven en op de arbeidsmarkt. De plotselinge politieke overgang heeft tot onzekerheid geleid, heeft geleid tot een verlies van gekwalificeerde managers en vakmensen uit de particuliere sector, en tot het bevriezen van de reserves van het land in het buitenland, wat, samen met de steeds terugkerende droogteperiodes, heeft geleid tot nieuwe uitdagingen voor de particuliere sector. Bovendien wordt de groei van de landbouw gehinderd door steeds terugkerende periodes van droogte en zullen grote investeringen in irrigatie en een efficiënter waterbeheer nodig zijn (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, p.21).

4.4.11. Uit de verschillende rapporten, die door de partijen bijgebracht worden, blijkt dat de Afghaanse economie ingestort is. Een heel complex sociaal en economisch systeem is stilgevallen vanwege de plotse machtsovername door de taliban na een decennialang gewapende conflict, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de opschorting van niet-humanitaire hulpstromen en sancties, de droogte en strenge winters, de covid-19-pandemie, de verlamming van het bankwezen en het financiële stelsel, maar ook wegens gedragingen van de *de-facto* overheid. Sinds 15 augustus 2021 is er een aanzienlijke afname van het gewapende conflict in Afghanistan, met een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers. Tegelijkertijd zijn op alle vlakken de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking van Afghanistan achteruitgegaan. (A/HRC/49/24, p.12). Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat hebben de taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 willekeurig arrestaties uitgevoerd van onder andere journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen, alsook deze personen aangevallen. Er zijn ook uithuiszettingen bezig, waarvan het niet duidelijk is op welke schaal dit gebeurt. Ze hebben een beleid en praktijken opgelegd die een schending betekenen van de rechten van vrouwen en meisjes op onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid en bewegingsvrijheid, naast andere basisrechten. Alhoewel *de-factore* regering een minister van justitie, een procureur-generaal en rechters benoemd heeft, heerst er een juridisch vacuüm waardoor het geenszins duidelijk is welke regels door de Afghaanse burgers moeten gerespecteerd worden. Ze hebben weliswaar een amnestie afgekondigd voor al de personen die voorheen met de Afghaanse regering hebben gewerkt, met buitenlandse regeringen of bedrijven, doch blijkt dat dit in de praktijk niet nageleefd wordt. Dit heeft aanleiding gegeven tot een grootschalige “braindrain”. De Verenigde Naties hebben hun humanitaire operaties in het hele land voortgezet na de machtsovername door de taliban, doch is er een aanzienlijke stijging van het aantal incidenten waarvan zij het slachtoffer zijn. Daarenboven blijkt uit hetgeen voorafgaat dat het gewapend conflict weliswaar in sterkte drastisch afgenomen is, maar dat er een grote instabiliteit heerst. Al deze elementen samen genomen, zoals ze zich sinds de machtsovername van de taliban hebben voorgedaan, hebben eveneens een ontwrichtend effect gehad op de reeds precaire Afghaanse economie.

Het rapport van UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022 geeft bovendien duidelijk aan dat het verschil tussen de officiële verklaringen van de *de-factore* regering en de acties ter plaatse, heeft geleid tot een plotselinge stopzetting van internationale hulp en de bevrozing van de Afghaanse reserves in het buitenland. De daling van de buitenlandse hulp, die voorheen 40% van het BBP uitmaakte, heeft een onmiddellijk en aanzienlijk effect gehad op de economie, die weliswaar al in verval was (UNDP: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, p.7). De stopzetting van bepaalde internationale hulp, de economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap en de bevrozing van de Afghaanse reserves in het buitenland betreffen geen acties van actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat in deze wel van belang is dat de internationale gemeenschap economische acties ondernomen heeft in navolging van specifieke gedragingen van een rebellengroep, die heden de feitelijke regering van Afghanistan vormt. Bijgevolg moet er nagegaan worden of dit geen indicatie is dat deze feitelijke regering zich bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precare socio-economische situatie in Afghanistan. Indien dit het geval is dan kan de feitelijke regering worden beschouwd als een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn de periodes van droogte waarmee de Afghaanse bevolking geconfronteerd wordt weliswaar natuurfenomenen, doch kan er geen abstractie gemaakt worden van het gewapend conflict waarvan het land gedurende decennia slachtoffer was. In die zin dient onderzocht te worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de taliban gebruikt werd om aan de macht te komen niet geleid hebben tot de situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om hun gronden te bewerken en te irrigeren, waardoor ze meer vatbaar zijn geworden voor de gevaren die een droogteperiode met zich meebrengt. In de EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt aangegeven dat boeren in het Mizan district van de Zabul provincie vertelden dat ze hun velden nu 's nachts kunnen besproeien met een zaklamp zonder het risico te lopen neergeschoten te worden (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.58). Immers is 80 procent van de bevolking rechtstreeks afhankelijk is van de landbouw (A/HRC/49/24, p.3).

Het rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 28 januari 2022 geeft aan dat er verwacht wordt dat meer dan 24 miljoen mensen humanitaire hulp nodig zullen hebben in 2022, vergeleken met 18,4 miljoen in 2021. Het betreft een toename van 30,4% van de bevolking die nood zal hebben aan humanitaire hulp in 2022, terwijl het algemene niveau van het conflict aanzienlijk afgenomen is, evenals het aantal burgerslachtoffers.

4.4.12. In tegenstelling tot de summier analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de *de-factore* regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de *de-factore* regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

4.4.13. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

D. Veiligheidssituatie in Afghanistan

4.4.14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95//EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

4.4.15. In de aanvullende nota van 17 februari 2022 betoogt de verwerende partij met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat:

“Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als

actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

4.4.17. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban en de terugtrekking van de buitenlandse troepen een sterke afname is van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers. Bijgevolg lijkt er geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen

landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de EASO Country Guidance Afghanistan van november 2021, gebaseerd op landeninformatie met betrekking tot gebeurtenissen die plaatsvonden tot en met 31 augustus 2021, werd dan ook gesteld dat het om die reden niet mogelijk was om de situatie in Afghanistan te beoordelen in het licht van de beschermingsnoden gesteld in artikel 15 (c) van richtlijn 2011/95/EU en dat de veiligheidssituatie steeds moet worden beoordeeld op basis van de meest up-to-date informatie. (*"At the time of writing it is not considered feasible to assess situation in Afghanistan in terms of protection needs art. 15 (c) QD."* (...) *"Changes in conflict dynamics are very recent and situation remains unstable. Security situation should always be assessed in light of most up-to-date information."*, p. 106). De meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8). Meer recente landeninformatie over de veiligheidssituatie, met name over de eerste maanden in het jaar 2022, ligt niet voor. In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggefallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).

Daarnaast brengen de ACLED-gegevens voor de periode van 16 augustus 2021 - 15 november 2021 enkele regionale verschillen aan het licht. De meeste gevallen van geweld tegen burgers werden geregistreerd in de provincies Nangarhar en Kabul, gevolgd door Baghlan en Panjsher. In dit verband wijst EASO op de moeilijkheden die ACLED ondervindt bij het verzamelen van accuraat cijfermateriaal (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.58). De Taliban hebben weliswaar gesteld dat de oorlog voorbij is, maar de bijgebrachte landeninformatie geeft aan dat in Afghanistan nog een actor van willekeurig geweld binnen het gewapend conflict aanwezig is, namelijk ISKP. Zo vinden er heden aanvallen plaats die worden opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. Onder meer in Nangarhar vinden er dagelijks veiligheidsincidenten plaats. Volgens een verklaring van november 2021 van Deborah Lyons, de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal en hoofd van de UNAMA, wordt ISKP "steeds actiever, waarbij de aanvallen werden opgevoerd van 60 in 2020 tot 334 in 2021, en terrein werd gewonnen in alle provincies. Volgens berichten in de media gebruikt ISKP "dezelfde hit-and-run tactieken" die tot voor kort door de Taliban tegen de vorige Afghaanse regering gebruikt werden, waaronder bermexplosies en gerichte aanvallen. De veiligheidsincidenten veroorzaakt door ISKP worden vooral gemeld in de noordelijke en zuidelijke provincies en in Kabul-stad (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.59). Voormelde gegevens wijzen op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In zulke situatie moet rekening worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Uit de aanvullende nota van 17 februari 2022 blijkt geenszins dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek gevoerd heeft. Bovendien werd de verzoekende partij evenmin gehoord of er in haar hoofde dergelijke persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan.

4.4.18. Wegens de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en bij gebrek aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel niet over essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.4.19. Gelet op geheel van voorafgaande elementen dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Aldus dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.4.20. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. MAES,
mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M.-C. GOETHALS